

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 16. 2. 2018
Čj. MSP-435/2017-OJD-SPZ/2
Počet listů: 2
Přílohy: 2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. L.B., – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 7 T 94/2013
kopie usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20.7.2016, sp.zn. 7 T 94/2013

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného L.B.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20.7.2016, sp.zn. 7 T 94/2013, kterým bylo rozhodnuto tak, že obviněný L.B. vykoná souhrnný původně podmíněně odložený trest odnětí svobody v trvání 2 roků, který mu byl uložen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, č.j. 7 T 94/2013-862, ze dne 10.9.2014, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10.9.2014, sp.zn. 7 T 94/2013, který nabyl právní moci téhož dne, byl obviněný L.B. uznán vinným zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku a za tento zločin a další sbíhající se trestnou činnost mu byl uložen podle § 216 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let a nad obviněným vysloven dohled v rozsahu stanoveném trestním zákoníkem. Vedle tohoto trestu mu byl uložen také trest propadnutí věci, specifikovaný ve výrokové části rozhodnutí. Současně byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15.5.2013, sp.zn. 8 T 55/2013, a obsahově navazující rozhodnutí.

Usnesením téhož soudu ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. 7 T 94/2013, bylo rozhodnuto v intencích ust. § 82 odst. 4 tr. zákoníku tak, že se započítává zkušební doba z podmíněného

odsouzení obviněného B. trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 v tr. věci vedené pod sp. zn. 8 T 55/2013 do zkušební doby podmíněného odsouzení nově stanovené v předmětné trestní věci, a to od 11. 11. 2013 do 10. 9. 2014. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 10. 2014.

Usnesením ze dne 20.7.2016, sp.zn. 7 T 94/2013, rozhodla samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 podle § 86 odst. 1 tr. zákoníku tak, že obviněný L.B. vykoná původně podmíněně odložený souhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Toto usnesení nabylo právní moci dne 26.7.2016.

Napadeným usnesením samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20.7.2016, sp.zn. 7 T 94/2013, byl porušen zákon v neprospěch jmenovaného obviněného v ustanoveních § 2 odst. 9 tr. řádu a § 315 odst. 2 tr. řádu.

Podle § 2 odst. 9 tr. řádu v trestním řízení před soudem rozhoduje senát nebo samosoudce, předseda senátu nebo samosoudce rozhodují sami jen tam, kde to zákon výslovně stanoví.

Podle § 315 odst. 2 tr. řádu rozhodnutí souvisící s výkonem trestů a ochranných opatření činí, není-li dále stanoveno něco jiného, soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

Podle § 216 odst. 3 tr. zákoníku hrozil obviněnému za zločin legalizace výnosů z trestné činnosti trest odnětí svobody na dvě léta až šest let nebo propadnutí majetku.

Podle § 314a odst. 1 tr. řádu platí, že samosoudce koná řízení o trestných činech, na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let.

Jak bylo zjištěno z obsahu trestního spisu, obviněný byl v nalézacím řízení odsouzen na základě rozhodnutí senátu mimo jiné za zločin legalizace výnosů z trestné činnosti, zatímco o nařízení výkonu původně podmíněně odloženého souhrnného trestu odnětí svobody rozhodla JUDr. D.R. jako samosoudkyně, ačkoli ve věci měl i ve vykonávacím řízení rozhodovat senát. Trestní řád totiž neobsahuje zvláštní ustanovení o personálním obsazení soudu pro případ rozhodování o tom, zda se obviněný ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil, či nikoli a je třeba nařídit přímý výkon trestu odnětí svobody.

Zde si rovněž dovoluji odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované pod TR NS 37/2007-T 1011, v němž se mimo jiné uvádí, že z ustanovení § 315 odst. 2 tr. řádu, podle něhož rozhodnutí související s výkonem trestů činí soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, lze v tomto směru dovodit, že soud prvního stupně činí rozhodnutí ve vykonávacím řízení ve stejném obsazení (z hlediska toho, zda jde o senát nebo samosoudce), v jakém rozhodoval v předcházejících fázích řízení.

V tomto případě je třeba posoudit nesprávné obsazení soudu jako podstatnou vadu řízení, která mohla mít vliv na obsah napadeného rozhodnutí, neboť namísto tříčlenného senátu zde rozhodla samosoudkyně. Pokud se tak stalo, byl porušen zákon v neprospěch obviněného.

Nadto je třeba poukázat na zjištěné nesrovnalosti v protokolu o veřejném zasedání ze dne 20.7.2016 (viz č. 1. 952 tr. spisu) v kontextu samotného obsahu usnesení. V protokolu je totiž uvedeno, že obviněný si po řádném poučení o opravném prostředku ponechává lhůtu pro

podání stížnosti, avšak usnesení neobsahuje odůvodnění s tím, že obviněný i státní zástupkyně se vzdali práva stížnosti a prohlásili, že netrvají na písemném vyhotovení odůvodnění, přičemž obviněný zároveň uvedl, že si nepřeje, aby v jeho prospěch podaly stížnost jiné oprávněné osoby. V záhlaví napadeného rozhodnutí je rovněž vadně konstatováno, že obviněný L.B. byl v tr. věci sp. zn. 7 T 94/2013 odsouzen za jinou trestnou činnost než tomu ve skutečnosti bylo a že samosoudkyně rozhodla „k návrhu obhájce na stanovení výše odměny a náhrady hotových výdajů“... Právní moc je ve spise na č. l. 952 tr. spisu vyznačena dne 26.7.2016.

Současně je třeba upozornit, že nebylo nijak rozhodnuto o stížnosti obhájkyne obviněného ze dne 3.8.2016 (soudu doručena datovou schránkou téhož dne). S ohledem na právní moc usnesení dne 26.7.2016 však do úvahy přicházelo rozhodnutí krajského soudu podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu, tedy zamítnutí stížnosti jako opožděně podané bez věcného přezkoumání.

Vzhledem k výše uvedenému proto **n a v r h u j i , aby Nejvyšší soud České republiky:**

1. Podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že pravomocným usnesením samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20.7.2016, sp.zn. 7 T 94/2013, byl v neprospěch obv. L.B. porušen zákon v ustanoveních § 2 odst. 9 tr. řádu a § 315 odst. 2 tr. řádu;
2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené usnesení zrušil a zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a
3. podle § 270 odst. 1 tr. řádu přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 2, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [7 Tz 5/2018](#)